

Claire LaZebnik

Páros randi tesóknak

Claire LaZebnik

PÁROS RANDI
TESÓKNAK

MÓRA KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe:
Claire LaZebnik: *Things I Should Have Known*
© 2017 by Claire LaZebnik

Fordította: KULCSÁR JÚLIA

Sorozatterv: LONOVICS ZOLTÁN

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánosságához közvetítését – szigorúan tilos!

A kiadó könyveit kedvezménnyel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

Férjemet, Robot már több korábbi könyvem ajánlásában megneveztem, de még egy könyvemet sem dedikáltam egyedül neki, pedig megérdemli.

Rob méltó arra, hogy olyan felesége legyen, aki éppoly türelmes, tehetséges és kedves, mint ő.

*Ám mivel erre semmi esély...
ezt a könyvet neki ajánlom.*

Hungarian translation © Kulcsár Júlia, 2018
Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2018

Első fejezet

A levegőben égett lekvár édes illata terjeng. Mikor a konyhába lépek, Ivy a pirító mellett áll.

– Szia, Ives! Valami harapnivalót készítesz? – Berakok egy bögre vizet a mikróba, és előveszek egy teafiltert a konyhaszekrényből.

– Igen. – Ahogy ott áll a pizsamájában, kerek arcával, nagy szemével és szőkés lófarkával Ivy úgy fest, mint egy nagyra nőtt óvodás. Nem szólal meg újra – nem nagyon szeret beszélgetni.

A pirító kattan egyet, és mire a teám elkészül, Ivy már le is telepedett az asztalhoz, a tányérján egy töltött ostya, mellette egy pohár hideg tej. Maga elé vette az iPadjét, és matat rajta – valószínűleg játszik. Kinyitom a laptopomat, hogy az irodalomesszémen dolgozzam, és barátságos csendben üldögélünk tovább.

Az előszobából lépések hallatszanak, majd megjelenik Ron, széles vállával az egész ajtókeretet kitölti. A szokásos itthoni öltözékét viseli: tréningnadrágot és pólót, aminek olyan rövid az ujjja, hogy kilátszik dagadó bicepszé.

Ron izmos, de nem kigyúrt. Az arca elég széles, különösen állban, világosbarna haját elől hosszúra hagyja, és időnként hátrasöpri – a mozdulat nevetségesen fiatalos egy közel hatvanéves férfitől, meggyőződésem, hogy a tükör előtt szokta gyakorolni.

Anya több mint egy éve ment hozzá feleségül. Még

mindig betolakodónak érzem a házunkban. Nem hiszem, hogy ez valaha is megváltozik.

– Hahó, sziasztok! – üdvözöl, és sikertelenül próbál kedélyesnek tűnni. – Látom, nagy munkában vagytok, lányok! Jóhiszeműen feltételezem, hogy leckét írtok, és nem fiúknak üzengettek. – Odamegy a hűtőhöz. – Anyátok szomjas, és mint mindig, az én dolgom kiszolgálni. – Hatalmas kezével olyan mozdulatokat tesz, mintha korbácsot suhogtatna. – „Egy-két! Tedd, amit mondtam!”

Egyikünk se válaszol. Ron elővesz egy félig teli borosüveget a hűtőből, és két poharat a szekrényből. Már kifelé indul, mikor észreveszi a tányért Ivy előtt.

– Mi az ott?

– Lekváros töltött ostya.

Ron nagyot sóhajt.

– Ó, Ivy! – mondja azon a mézesmázos hangon, ahogyan mindig szól hozzá. – Már beszéltünk erről, nem igaz? Arról, hogy milyen fontos jó döntéseket hozni. Az evés arra való, hogy tápláljuk a testünket. Nem szabad csak azért enned, mert unatkozol. – Ron mindig bele akar szólni, mit eszik Ivy. Úgy tesz, mintha csak az egészsége miatt aggódna, de én ugyanannyi gyorskaját eszem, mint Ivy, és Ron arra sose tesz megjegyzést, mert én vékonyabb vagyok. Nem mintha Ivy kövér lenne, inkább csak nagydarab. Sose lesz belőle szupermodell, de erre amúgy se lenne semmi esély, így meg kit érdekel?

Hát... úgy tűnik, hogy Ront igen.

– Éhes voltam – mondja Ivy.

– Tényleg? – kérdezi Ron. – Igazán éhes voltál? Mert elég sokat ettél vacsorára is. Elég sokat. – Az ajtófélfának támaszkodva áll, a borospoharakat a száruknál fogva az

ujjai közt tartja, másik kezében ott az üveg. Ezen a kezén oldalt van egy heg – azt állítja, kamaszkorában szerezte, mikor egy nyáron át egy laborban dolgozott, de én lefogadnám, hogy valójában egy sörösüveggel vágta meg magát. Most nagyon kifinomultan viselkedik, de szerintem a maga idejében igazi agresszív alfa-hím lehetett. Biztos megverte a bénább srácokat a suliban, aztán meg összepacsizott a haverjaival. – Amit ettél, az nagyrészt szénhidrát volt: krumpli és kenyér. A salátát otthagytad.

– Paprika volt benne. Én nem szeretem a paprikát, igaz, Chloe? – fordul hozzám Ivy segélykérően.

– Senki se szereti.

– Chloe! – szól rám Ron. – Ne csináld! – Mikor velem beszél, kiérződik a hangjából az ingerültség, de ez még mindig jobb, mint az a leereszkedő stílus, amit Ivyval szemben használ, és amihez most is visszatér. – Nem kell az egészet megenned, Ivy. Becsomagoljuk, és eltesszük neked holnap reggelire. Vagy ki is dobhatjuk – az efféle, adalékanyagokkal teli ételeknek véleményem szerint úgylis a szemétkes a helyük.

– De éhes vagyok.

– Nem, nem vagy az.

– Ne akard megmondani neki, hogy éhes-e! – mondom.

– Az ő testéről van szó.

– Befejeznéd? – csattan fel Ron. – Csak segíteni próbálok neki. – Megereszt Ivy felé egy erőltetett mosolyt. – Szeretném, ha a mi aranyos Ivynk egészséges lenne.

– Semmi baj az egészségével – válaszolom, ami így is van. Ivy sosem beteg. – Neked viszont magas a koleszterinszinted. Gondolj inkább magadra! Biztos meg akarod inni azt a bort? Tudod, a borban rengeteg a kalória. – Tüntetően

bámulom a derekát. Ron mindig panaszkodik anyának, hogy bármennyi felülést végez, nem jönnek már rá a régi nadrágjai, így tudom, hogy zavarja a dolog.

Ron kiegyenesedik és behúzza a hasát – mint a legtöbb ember, ha észreveszi, hogy valaki az úszógumiját bámulja.

– Majd szólok, ha tanácsra van szükségem, Chloe. De ne nagyon számíts rá! – Visszafordul Ivyhoz. – Olyan csinos lehetnél! Persze már most is csinos vagy. Ugye nem akard ezt elrontani azzal, hogy a sok gyorsételtől meghízol és pattanásos leszel? Szeretnéd, ha lenne barátod? És férjed? Anyám fiatalabb volt, mint te, amikor férjhez ment. Hát nem elképesztő?

– Tudom – válaszolja Ivy. – Anyukád tizenkilenc évesen házasodott meg, és az apukád huszonhárom volt. Te két évvel később, 1961-ben születtél. Anya 1972-ben született. Tizenegy évvel fiatalabb nálad.

Ron egy percig csak pislog, kicsit sok volt neki ez a rengeteg adat, amivel Ivy letámadta, de aztán magához tér.

– Igen, igen... Jól emlékszel. A lényeg az, hogy elég idős vagy ahhoz, hogy érdekeljenek a fiúk és a külsőd. Mint Chloét. – Állával felém bök. – El kell ismernem, hogy ő legalább mindig csinos.

Lenyelem a nyelvemre kíváncozó sarkasztikus megjegyzést, nem akarom elnyújtani a vitát.

– Chloe nagyon csinos – mondja Ivy.

– És te is az vagy – teszi hozzá Ron. – De nem maradsz az, ha ilyen rosszul táplálkozol.

Ivy ezen elgondolkozik, és közben szórakozottan felemeli az ostyaszeletet, és még egyet harap belőle.

– Ne edd meg! – szól rá Ron. – Nem is figyelsz rám.

– De figyelek.

Ez még vicces is lenne, ha azt hinném, Ivy direkt provokálja. De ez nem jellemző rá. Ő csak szeretné nyugalomban megenni a töltött ostyaszeletet.

– Mi folyik itt? – kérdezi anya, mikor feltűnik az ajtóban Ron mögött. Gondosan megalkotott frizurát visel, és ki van sminkelve. Recepciósként dolgozik Ronnál, aki szereti, ha a rendelőben „rendezetten” néz ki, de mivel anya átöltözött, mikor hazaért, az ápolt fürtök és a kihúzott szem furcsán mutatnak a pólóval és a tréningnadrággal. Amúgy se szeretem, ha ennyi alapozó van rajta – megül a ráncokban, és öregebbnek mutatja az arcát. E nélkül igazán csinos: nagy, álmodozó kék szeme van, a szája és az orra kicsi. Ivy hasonlít rá. – Mit kell tennem, hogy végre egy kis borhoz jussak?

– Már hozni akartam – tartja fel Ron az üveget és a poharakat –, csak beszélgetésbe elegyedtem a lányokkal.

Anya tekintete ide-oda jár közöttünk, próbálja felmérni, hogy ki milyen hangulatban van. Mikor megszólal, egy kicsit túl élénk a hangja:

– Én vagyok a legrosszabb anya a világon, igaz? „Ne beszéljess a gyerekekkel, inkább hozd végre a bort!” – Erőltetetten, kislányosan felnevet, majd úgy néz rám, mintha kérni akarna valamit. Elkapom a pillantásomat, és észreveszem, hogy Ivy kihasználta, hogy nem rá figyelünk, és gyorsan a szájába tömte a maradék töltött ostyát. Hajrá, Ivy!

– Semmi baj – fordul Ron anyához. – Mára elég volt a szülői szerepből. A lányaid... – Nem fejezi be, csak kitereli a feleségét az előszobába. Anya odakint újra felkuncog.

Régen sose nevetett így. Volt egyfajta különös, mély nevetése, amely gyakran sóhajban végződött. Nem volt ben-

ne semmi kislányos. Mióta megismerte Ront, sok mindenben megváltozott, főleg azóta, hogy közölte, hozzámegye feleségül, mert, mint mondta, nekünk, a lányoknak apára van szükségünk. Mire én azt válaszoltam: „Nem, nincs. És az, hogy ezt mondd, sértő minden leszbikus szülőpárra nézve.” Ez beléfojtotta a szót, de abban nem akadályozta meg, hogy mégis hozzámenjen Ronhoz, akit egy netes randioldalon ismert meg, és akinek azért kattintott a profiljára, mert A) jóképűnek találta (aha), és B) mert Ron azt írta, sajnálja, hogy nem születtek saját gyerekei. (Korábban már volt egyszer nő, de elváltak.)

Anya az első randi után el volt bűvölve, és majd kiugrott a bőréből örömeiben. Az események gyorsan követték egymást. Ronnak biztos tetszett, hogy anya milyen simulékony, és bármiben hajlandó követni a tanácsait, legyen szó akár a sportról és a helyes táplálkozásról, akár a gyereknevelésről – pedig ez utóbbiban a pasasnak semmi tapasztalata nem volt. Anya pedig határozottan élvezte, hogy van, aki irányítsa az életét. Soha nem szeretett döntéseket hozni.

Anya az a típus, aki – ahelyett, hogy önállótlanásával ellenérzést váltana ki – felkelti mások védelmező ösztöneit. Számára Ron volt a hős lovag, aki időben érkezett, hogy megoldja az életét. Én azonban nem vagyok elragadtatva a gondolattól, hogy Ron engem is megoldandó problémának tekint. És még ennél is kevésbé szívesen nézem végig, ahogy Ivyval kötözködik, aki képtelen bármiféle haragra vagy rosszindulatra, és nem tudja megvédeni magát Ron támadásaival szemben.

A húga vagyok, de nem emlékszem, hogy lett volna idő, mikor nem akartam védelmezni és gondoskodni róla.

Második fejezet

Ms. Campanelli nagyon komolyan veszi a munkáját.

– Jó, megértem, hogy szereti a könyveket, és szívesen is beszél róluk – mondta Sarah az iskolaév elején. – Az ilyen ember menjen irodalomtanárnak, nincs ezzel semmi baj. De azt ne várja, hogy mindenki mást is ennyire felvillanyozzon Shakespeare. Legyen már egy kis arányérzéke. Van élet a tanórákon kívül is.

– Számára nyilván nincs – válaszoltam. – Legalábbis az öltözködéséből ítélve.

De még ha ki is gúnyoltam, valójában szeretem Ms. Campanellit és azt, hogy az óráin a viták mindig elkarnyarodnak a minket legjobban érdeklő témák irányába. Mondjuk, az *Üvöltő szelek* utolsó néhány fejezetét foglaljuk össze éppen, amikor valamelyik srác megjegyzi, hogy az egész könyv egy vérfertőző kapcsolatról szól, és a következő percben már azt tárgyaljuk, baj-e, ha az ember vonzónak tartja a tulajdon unokatestvérét, meg hogy miképpen is volt azokkal a régi királyokkal, akik saját húgukat vették el, és hasonlók.

A viták alatt Ms. Campanelli (akit a háta mögött „Camp”-nek hívunk) egyre izgatottabb lesz, két kézzel beletúr megzabolázhatatlan, göndör hajába, míg az vad sörényként veszi körül az arcát, és addig rángatja hosszú hippiszoknyáját, míg teljesen el nem tekeredik, úgy, hogy a zseb már az ágyéka elé kerül; közben folyton arra kér,

hogy ne kiabáljuk be a választ, hanem jelentkezzünk. De látszik rajta, hogy nem zavarja a dolog – örül, hogy ennyire belemelegszünk a beszélgetésbe, és igazság szerint legtöbbször ő maga is túlkiabál másokat. Bármelyik másik órán titokban az SMS-einket nézegetnék a pad alatt, de angolórán mindig figyelünk.

A mai óra témája a *Rómeó és Júlia*. Mint mindig, sok a panasz: Shakespeare unalmas, túl sok metaforát használ, a cselekmény valószínűtlen, a darab tele van kitalált szavakkal és a többi, és a többi. A tanárnő tudomásul veszi a kifogásokat, majd továbblép. Kéri, hogy jellemezzük Rómeót saját szavainkkal.

– Mi lenne, ha Rómeó ide járna iskolába? Melyik klikkbe tartozna? Kivel randevúzna?

Sarah felteszi a kezét, és Camp felszólítja.

– Mindenki vele akarna járni – fejtegeti Sarah. – Ő lenne a tökéletes barát...

– Ne már! – horkant David Fields megvetően. – Hiszen tiszta idióta.

Jellemző. David csak akkor szólal meg az órán, ha bele akar kötni valaki más mondanivalójába. Ezt leszámítva nem vesz részt a vitákban, hanem egész idő alatt a netet bújjá a laptopján. Azt mondják, olyan jók a jegyei, hogy minden tanár hagyja, hogy azt csináljon, amit akar.

Davidnek annyira jellegtelen az arca, hogy simán megúszna egy gyilkosságot, mert a szemtanúk nem lennének képesek leírni a külsejét. Csak olyanokat mondanának, hogy „Ó, tudják... a haja olyan barnás volt... nem teljesen egyenes, de nem is göndör... Az orra? Olyan átlagos, azt hiszem... a szeme sötét, valószínűleg barna... a magassága átlagos...” Közben meg David további ártatlan embe-

reket mészárolna le. A riporterek eljönnének a suliba is, és mi mind azt mondanánk, hogy „Nem vagyok meglepve. Mindig is fura srác volt”.

– Olvasta itt bárki is a darabot? – kérdezi most. – Rómeó állhatatlan alak, minden szembejövő lányba belezúg. Ha ő és Júlia nem hálnak meg, amint vége a kezdeti izgalomnak, rögtön keresett volna valaki mást. Aki szerint ez romantikus, az hülye.

– Hé! Vigyázz a szádra! – mordul rá James. Megvédi Sarah-t, mert ő a legjobb barátnőm, és mert James rendes srác. James magas, széles vállú, a haja sötét, a szeme pedig kék – kábé olyan, mint Clark Kent, mikor leveszi a szemüvegét, mielőtt Supermanné változna. A suliban mindenki el van ájulva tőle, vagy egyenesen szerelmes belé – de ő az én fiúm.

David nem törődik a közbeszólással.

– Shakespeare gúnyt űz a béna kamaszokból, akik azt hiszik, a vágy maga a szerelem. – A tekintete megállapodik rajtam és Jamesen, majd nevetségesen túljátszott mozdulattal a szája elé kapja a kezét, mintha zavarban lenne. – Jaj, istenkém! Igazán nem akartam a jelenlevőket megsérteni.

– Nem szabad haragudnunk Davidre. – A tanárnőhöz beszélek, de úgy, hogy mindenki hallja. – Nem az ő hibája, hogy nem érti. Tudjuk, hogy nem a tapasztalat beszél belőle... – Ezen mindenki nevet. A többség az én pártomon áll.

– Hát ez tényleg borzasztó – vág vissza David. – Szóval kimaradtam egy gimis párkapcsolat örömeiből. Ugyan, mi miatt fogok pirulni öregkoromban?

– Biztos találsz majd valamit.

– Azt hiszem – szól közbe Camp kissé aggodalmasan –, nagyon eltértünk a témától.

– Nem, ez így jó – válaszolom. – Így lesz Shakespeare igazán életszerű a számunkra.

– Úgy gondolod? – kérdezi reménykedve.

– Egyértelműen – nyugtatom meg kedves mosollyal.

James hazavisz az iskolából, mint mindig, ha van ideje. Ha nincs, kénytelen vagyok busszal vagy gyalog menni. A távolság nagyjából egy mérföld, ami nem túl sok, kivéve, ha egy teli hátizsákot kell cipelnem, és odakint van vagy harminc fok – márpedig Los Angelesben általában így van.

Beinvítalom, de azt mondja, fociédzésre kell mennie. Duzzogva közlöm, hogy nem túl szórakoztató társaság.

– Rossz hatással vagy rám – mondja. – Mindig elkésem az edzésről, ha hazahozlak, és az edző azzal fenyeget, hogy büntetésből kispadra ültet a legközelebbi meccsen.

– Ne hülyéskedj! Te vagy a legjobb játékos – sose zárna ki a meccsről.

– Igen, tudom – bólint James, és lassan elmosolyodik. Ez a féloldalas mosoly volt az első, ami megtetszett benne, és még most is beleremeg az egész testem, ha meglátom. – Kapok egy búcsúcsókot? – Kitárja felém a karját, mire kibújok a biztonsági övből, és a sebváltón keresztül a befészkelődöm James ölébe, ahol még egy kicsit mocorgok, hátha meggondolja magát, és bejön velem a házba. Mikor a légzése egyenetlenné és szaggatottá válik, már tudom, hogy megnyertem a csatát.

– Jó, rendben – mondja eltúlzott sóhajjal. – Bemegyek

veled. De csak öt percig maradhatok. Komolyan gondolom, Chloe.

– Öt perc sok mindenre elég – jegyzem meg, miközben kikászálódunk a kocsiból. Kitépem magam a karjából, és a ház felé iramodok. James akkor kap el, mikor a bejárati ajtót próbálom kinyitni. Együtt megyünk be, és odabent James a falhoz szorít. A nyelve a számban, a csípőmet nekinyomom a testének... mikor rezegni kezd a telefonom. Elhúzódom, hogy megnézzem, és nagyot káromkodok.

– Mi a baj? – kérdezi.

– El kell mennem Ivyért. Anya azt írja, nagyon el van havazva a munkában, és nem tud eljönni. – Az órára nézek. – A francba! Már majdnem négy óra van, és még a kocsióért is el kell mennem. Nagyon el fogok késni.

– Segíthetek valamiben?

– Igen. Elvinnél Ron rendelőjéig? A Wilshire Boulevard-on van. Nem túl messze.

– Jó, de induljunk máris. – Még egy utolsó, vágyakozó pillantást vet a kanapéra.

– Bocsi – mondom. – Ígérem, kárpótollak érte.

– Remélem is.

Harmadik fejezet

A barátnőmnek, Sarah-nak van egy elmélete, miszerint az életben senki sem kaphat meg mindent, még ha látszólag úgy is tűnik. A boldog családban élő gyerekeknek nincs sok barátjuk; aki népszerű és sportos, annak szemetek a szülei; a gazdagok pedig ostobák, és rossz jegyeket kapnak.

– Neked fantasztikus barátod van, jól tanulsz, és mindenki kedvel – magyarázta nekem az elméletét annak idején. – Ráadásul szóke vagy. Nem csoda, hogy a családi helyzeted kissé... bonyolult. Az élet így teremt egyensúlyt.

– És mi a helyzet veled? – kérdeztem. – Mi van a te életedben, ami nem jó?

– Pocsékul teljesítek az iskolában – mondta. Ez persze nevetséges. Sarah-nak jók a jegyei, és a legtöbb tárgyból emelt szintű órákra jár.

– Nem igaz. Amúgy meg – folytattam, mielőtt kifejtethetné, milyen buta – nem is vagyok igazi szóke. Tudod, hogy melírozom a hajam.

– Azért elég szóke vagy.

– Bármikor elcserélném a hajam a tiédre.

Sarah-nak csodálatos, fekete fürtjei vannak. Dél-amerikai származású anyjának fekete a haja, zsidó apjáié meg göndör (illetve az volt, a nagyja már kihullott), Sarah kettejük tökéletes keveréke lett. A bőre gyönyörű, halvány olajbarna, ami nyáron ragyogó rézszerűre vált. Sokat panaszkodik az orrára (mert túl görbe), a szemöldökére (mert

túl erős vonalú) és a combjára (mert nem olyan vékony, mint szeretné), de nekem nagyon tetszik a külseje.

A vacak családi élettemmel kapcsolatban mindenesetre igaza van.

Ivyt hétéves korában diagnosztizálták autizmussal. Anya és apa utána hosszú ideig másról sem tudott beszélni, csak az volt a téma, hogy mit tehetnének érte, és hogy vajon elég-e, amit most tesznek. (A válasz mindig „nem” volt.)

Aztán apa egyszer csak nem tudott rendesen nyelni.

A nyelvőcsőrök gyors lefolyású: az életünk többé nem Ivy diagnózisáról, hanem apa kezeléséről szólt.

Egy-két évvel később – körülbelül öt éve – apa meghalt, és anya teljesen kikészült. Legyűrte a depresszió, és már az ágyból sem akart felkelni. Ivynak és nekem meg kellett tanulnunk, hogy reggelként a segítsége nélkül is időben elkészüljünk és elinduljunk.

Mikor a legrosszabban már túl voltunk, akkor se tudhattuk soha, hogy milyen állapotban lesz anya. Voltak napok, mikor teljesen önmaga volt, és mindent jól akart csinálni, máskor valami apróság kibillentette az egyensúlyából – egy csöpögő csap, egy régi fénykép, Ivy egyik kiborulása –, és visszaesett a depresszióba. Megtanultam, hogy örüljek a jó napoknak, és megküzdjek a rosszabb napokkal. Anya a pénz miatt is folyton aggódott. Apának volt életbiztosítása, de nem túl nagy összegű, és anya új munkája – orvosi szövegeket gépelt le hangfelvétel alapján – lehetővé tette, hogy otthonról dolgozzon, de ez nem hozott sokat a konyhára.

Ekkor jött Ron, és anya úgy érezte, megmenekült.

Én kevésbé.

Talán Sarah elmélete igaz, és az életben minden ki-
egyenlítődik.

Az iskola elég jól megy nekem – nemcsak a tanulás, ha-
nem a beilleszkedés is. Az a helyzet, hogy az apám meg-
halt, az anyám folyton segítségre szorul, a nővéremnek
pedig kommunikációs nehézségei vannak, így képtelen
vagyok azon aggódni, hogy bekerülök-e egy klikkbe, vagy
hogy a megfelelő ruhákat hordom-e. Ha pedig az ember
nem aggódik ilyesmin, akkor akarnia sem kell, mégis la-
zának és menőnek látják.

Ez elég a népszerűséghez.

De nem vagyok benne biztos, hogy ezzel minden ki van
egyenlítve. A lelkem mélyén még mindig úgy érzem, nem
kaptam meg valamit, ami járt volna.

James kitesz a parkolóban a bevásárlóközpontnál, ahol
Ron gerincgyógyász praxisa van, és gyorsan beszaladok.

– Ne haragudj, Chloe! – áll fel anya a recepciós asztal
mögött. – Nem hoztam volna el a kocsit, ha előre tudom,
hogy nem lesz időm elmenni Ivyért.

– Azt hittem, szerdánként hamarabb végzel.

– Így is van, de Ron... – Gyors pillantást vet azokra
a betegekre, akik hallótávolságon belül ülnek, és lehalkít-
ja a hangját. – Nem szívesen küld el senkit, és az utolsó
percben még jöttek néhányan. – Előveszi a táskáját az asz-
tal alól, és kibányássa a kulcsát. – Mondd meg Ivynak,
hogy ne haragudjon a kavarodásért. – A kezembe nyomja
a kulcsot.

– Utálja, ha későn megyünk érte.

– Tudom, de mit csináljak? – Anya tehetetlenül vállat
von, ami jellemző rá.

Az úton ideges vagyok. Nem bánom, ha el kell mennem
Ivyért, már hozzászoktam, de olyankor általában sokkal
korábban indulok. Máris késésben vagyok, és nagy a forga-
lom. Mikor végre behajtok az iskola kapuján, a kör alakú
kocsifeljáró, ami a nap végén rendszeren tele van autókkal,
már üres.

Ivy a kapu előtt áll egy fiatal gyógypedagógiai asszisz-
tenssel, aki látható megkönnyebbüléssel int nekem. Ivy az
öklével a combját ütögeti, ezt olyankor teszi, ha valami fel-
zaklatta.

– Látod? – mondja neki a nő, miközben kinyitja a kocsi-
ajtót. – Mondtam, hogy bármelyik percben megjöhet. – Leha-
jól, és bedugja a fejét az ajtón. – Gondolom, te vagy Ivy húga.

– Igen, Chloe vagyok. Helló!

– A diákokért mindennap négyre kell jönni.

Már fél öt is elmúlt. Rávillantom a lehető legszélesebb,
ragyogó, szeretetért esdeklő mosolyomat – rengeteg fog,
ránca szaladt orr, tágra nyílt, csillogó szem.

– Nagyon sajnálom!

– Semmi baj – enged a szigorból. – Szerencse, hogy ma
tovább tudtam maradni.

Köszönetet mondok az asszisztensnek, mire hátralép,
Ivy beszáll a kocsiba, és elhajtok.

– Hol van anya? – kérdezi Ivy. – Szerdánként négyre neki
kell értem jönnie.

– Nem írt SMS-t?

– Nem.

A csodába! Feltételeztem, hogy anya ezt elintézte. Ugyan-
olyan jól tudja, mint én, hogy Ivy utálja, ha váratlanul
változik a terv.

– Anyának ott kellett maradnia a munkában, nekem

pedig el kellett mennem a kocsióért, ezért késtem el. De most itt vagyok, nem igaz?

Erre nem válaszol hangosan, de hallom, hogy magában sutyorog, mint máskor is, ha valami nem tetszik neki. Nem értem, mit mond, de a sziszegő hang irritál. Csak nehezen állom meg, hogy rá ne kiabáljak, hagyja már abba – amikor megteszem, mindig rémülten és zavartan néz rám.

Ivy az utolsó ember a földön, akit meg akarnék bántani. Néha mégis sikerül.

– Éhes vagyok – szólal meg.

Rápillantok. Göndör haját, mint általában, lófarokba kötötte, így jól látom a profilját: az alsó ajkát beszívja, és kissé túl sűrű szemöldökét aggodalmasan összevonja.

A szorongás sosem hagyja el Ivyt – mindig fél, hogy van valami, amit csinálnia kéne, de nem teszi, valami varázsszó vagy tett, amit mindenki ismer, csak ő nem, valami katasztrófa, ami abban a percben lecsap rá, hogy változtat a szokásos rutinján.

De ezeket az érzéseket nem akarja – vagy nem tudja – szavakba önteni.

– Álljunk meg a Starbucksnál? – kérdezem. – Vegyek neked egy muffint?

– Igen, légy szíves. – Ivy gyakran túl udvarias, ami nem csoda, mert úgy tanult meg beszélni, hogy bemagolta, melyik mondatot vagy kifejezést mikor kell használni.

Míg sorba állunk a Starbucksban, az egyik eladó bekapcsol egy turmixgépet. Ivy a fülére szorítja a kezét, és nyög. A hangos zajok szinte fizikai fájdalmat okoznak neki.

Látom, hogy néhány vásárló megbámulja.

Közelebb húzódok a nővéremhez, védelmezően állok mellette.

Negyedik fejezet

Mikor anya és Ron este hazaér, Ivyval a konyhaasztalnál ülünk – én a laptopommal, ő az iPadjével. Anya azon az erőltetetten élénk és vidám hangon üdvözl minket, amit olyankor használ, ha mind egy helyiségben vagyunk, mintha azzal, hogy kedélyes és mosolygós, elérhetné, hogy igazi család legyünk. Ivy felnéz.

– Nem jöttél értem. Csak vártam és vártam...

– Ne haragudj, kicsim. – Anya engem sose hív kicsimnek, bár három évvel fiatalabb vagyok Ivynál. – Nagyon sok dolgunk volt a rendelőben...

– Chloe eljött, de elkésett.

– Nem az én hibám – mondom. – Mikor megtudtam, hogy én megyek érte, máris késésben voltam.

– Meg kell tanulnotok rugalmasabbnak lenni, lányok – mondja Ron, és egy teli bevásárlószatyrot tesz a pultra. – El kell fogadni az életet úgy, ahogy jön. Nem lehet mindig mindent kiszámítani.

– Így van – helyesel anya. – Remélem, mindenki éhes. Hoztunk lazacot és spárgát. Fél óra alatt elkészítem.

– Én Sarah-val megyek fagyasztott joghurtot enni – mondom.

– Ettél ma már valami egészségeset is?

– Igen, persze.

– Evett egy muffint a Starbucksban – szól közbe Ivy segítőkészen.

Anya a homlokát ráncolja.

– Rendes vacsorára van szükséged, Chloe. Nem élhetsz muffinon és fagyasztott joghurton.

– Miről beszélsz? A joghurt kábé a legegészségesebb kaja a világon.

– Nem találkozhatnál Sarah-val vacsora után?

– Már megígértem neki, hogy hétkor találkozunk. Nem az én hibám, hogy későn értetek haza.

Ron megfordul, kissé elhájásodott csípőjére teszi a kezét.

– Ne mondj ellent édesanyádnak! Azt kérte, hogy maradj itthon vacsorára. A vitának vége.

– Te ebbe ne szólj bele!

– Mi lenne, ha egy fél órával elhalasztanátok a találkozót Sarah-val? – kérdezi anya, míg a tekintete idegesen jár köztem és Ron között. – Jobban érezném magam, ha előbb ennél néhány falatot, Chloe.

– Jól van – egyezem bele, mert kihallom a könyörgést a hangjából, és nem akarom, hogy anya rosszul érezze magát. Ron az, aki halálra idegesít, nem ő. Írok Sarah-nak, hogy változott a terv.

Ron a hűtőhöz lép, és kiveszi az előző estéről megmaradt fél üveg bort. Mindkettejüknek tölt egy pohárral; anya félbehagyja, amit csinál, és hosszan, hálásan kortyol a borból. Ron a saját poharával kimegy a konyhából, azzal, hogy át kell öltöznie.

– Muffin és fagyasztott joghurt – éneкли anya, majd lerakja a poharát, és nekilát megsózni és megborsozni a halat. – Meg kell mondjam, irigyellek, hogy bármit megehetsz és mégis vékony maradsz, Chloe. Nekem sose volt ilyen jó az anyagcserém. Vagy talán az a baj, hogy sokkal alacsonyabb vagyok, és könnyebben rakódnak rám a pluszkilók.

– Igen, örülök, hogy apától örököltem a magasságomat.

– Apa száznyolcvannyolc centi volt – pillant fel a játékból Ivy hirtelen támadt érdeklődéssel. – Én százhetvennyolc centi vagyok, Chloe százhetven centi és anya százhatvan centi. Anya a legalacsonyabb.

– Dörzsölj csak sót a sebeimbe – mondja anya vidáman.

– Valami rosszat mondtam? – kérdezi Ivy aggodalmasan. – Ugye ez nem volt gonoszkodás? Csak felsoroltam, ki milyen magas.

– Anya csak ugrat – nyugtatom meg.

– És mi van az én anyagcserémel? – kérdezi Ivy. – Az enyém is olyan, mint Chloée?

– Senkinek sincs olyan anyagcseréje, mint Chloének – válaszolja anya. – Az övé abnormális.

– És az enyém rossz?

– Az anyagcseréd olyan, amilyen – mondja anya.

– De úgy hangzott, mintha Chloének jobb lenne, mint neked.

A telefonom rezegni kezd, és anya kapva kap az alkalmon, hogy témát váltson.

– Ki írt neked?

Megnézem a telefont.

– Sarah. Azt írja, jó, ha később találkozunk.

– Jöhetek én is? – kérdezi Ivy.

– Szeretnéd, ha hoznék neked egy kis fagyasztott joghurtot?

– Úgyis megolvad. Inkább veletek mennék.

– Ne haragudj, de Sarah-val meg kell beszélünk egy-két dolgot.

– Nem baj. Hagyom, hogy beszélgetsetek.

A fenébe! Sarah és én szeretünk együtt kuncogni és pletykálni az osztálytársainkról, és tapasztalatból tudom, hogy ha Ivy eljön, kínos kérdéseket tesz fel, amitől zavarba jövünk, és kicsit el is szégyelljük magunkat... és ezzel lőttek a beszélgetésnek.

– Ne haragudj – mondom ismét –, most szeretnék Sarah-val kettesben lenni. De szívesen hozok neked bármit.

– Te mindig elmehetsz szórakozni. – Lejebb csúszik a széken, és rosszkedvűen húzálja az ujját az iPaden. – Én bezzeg sose mehetek.

– Mi is jól mulatunk majd ma este – mondja anya, és egy zacskó előre megmosott salátát szór egy tálba. – Nézzük együtt a tévét!

Ivy autista, de nem ostoba – nem lehet vele elhítni, hogy jó szórakozás egész este anyával és Ronnal ücsörögni a kanapén. Könyörgően néz rám.

– Kérlek, Chloe...

Lelkifurdalásom van, mégis megrázom a fejem.

– Majd legközelebb. Megígérem.

Tényleg hazaviszek neki egy kis fagyasztott joghurtot. Ivy már felvette a pizsamáját, és ágyban van. Közli, hogy a joghurt nagyrészt megoldadt.

– Szétfolyt, mint egy pocsolya.

Azért csak sikerül magába tömnie.

Ötödik fejezet

– Van egy kis problémám – közlöm Jamesszel pénteken, mikor edzés előtt odamegyek hozzá.

– És mi az?

Odabújok a nyakához, mint egy kiscica.

– Nem tudom, mit vegyek fel a ma esti randinkra.

– Ez tényleg probléma – helyesel. – Ha ez segít, nekem a szoros farmer tetszik. Vagy az a kis szűk, fekete szoknya, amit néha viselsz. Igazából bármi jöhet, ami feszül rajtad.

– Ó, nem a ruha kiválasztása a nehéz – válaszolom könnyedén. – Azt nem tudom, mit viseljek alatta.

Erre James felmordul és megragad.

Elbújunk egy fa mögött, és nyújtunk egymásnak egy kis ízelítőt az este várható örömeiből.

– Hülye edzés – motyogja végül James, és sóhajtva maga után húz az udvarba.

– Igazán felállíthatnál egy fontossági sorrendet – duzogok.

– Abban nincs hiba – bizonygatja. – Először jössz te, aztán a foci, aztán pedig semmi, mert semmi más nem számít. Na és nálad mi a sorrend?

– Te, aztán te, végül pedig te. – Megcsókoljuk egymást. Hosszan. Szenvedélyesen.

Felnyög, és elhúzódik tőlem.

– Csak tudnám, hogy fogok így elvánszorogni az edzésre!

– Szegénykém! – vágom rá az empátia legkisebb jele nél-

kül. James elindul a pálya melletti öltöző felé – egyáltalán nem vánszorog, sőt nagyon határozott léptekkel megy. Megnézem a telefonomon, hány óra van, és rájövök, hogy rohannom kell, ha el akarom érni a buszt; megfordulok, és ekkor veszem észre, hogy David Fields a közelben ül egy kövön, könyvvel a kezében, és engem néz.

– Mit bámulsz? – kiáltok rá. Zavarba jöttem, és ezért dühös vagyok magamra.

– Téged – válaszolja –, de csak azért, mert te is ezt akard. Mi másért nyalnátok-falnátok egymást nyilvános helyen, ha nem azért, mert felizgat, ha néznek közben?

– Ne legyél ízléstelen!

– Én? Én csak ülök itt, és békésen olvasgatok, miközben te meg a fiúd nyilvános helyen egymáshoz dörgölőztök... és még én vagyok ízléstelen? – Megcsóválja a fejét. – Hidd el, sokkal jobban élveztem volna az elmúlt öt percet, ha nem kell ezt látnom és hallanom.

– Úgy sajnálom! Elfelejtettem, milyen nehéz lehet elviselni mások boldogságát, ha neked nem jut belőle semmi. – Igyekszem viccelődő hangot megütni, de forr bennem a méreg.

– Tudod, egyes tanulmányok szerint az olyan párok, akik ilyen látványosan mutatják ki az egymás iránti vonzalmukat, valójában bizonytalanok, és a kapcsolatuk nem stabil.

– Te csak foglalkozz a kis statisztikáiddal, és talán egy nap jön majd egy lány, aki egy időre hajlandó eltekinteni a jellemhibáidtól, és akár még azt is engedi, hogy megfogd a kezét.

– Csak azt remélem, nem egy beképzelt, egocentrikus szőke liba lesz – vág vissza. – Az olyanokat nem bírom.

– Nem lesz szőke. Egyáltalán semmilyen nem lesz, mert nincs az a lány, aki hajlandó veled egy helyiségben megmaradni. – Sarkon fordulok, és elsétálok, mielőtt még rájönne, hogy nem csak tettetem, hogy dühös vagyok.

Anya bejön az Ivyval közös szobánkba, és megkérdezi, milyen pizzát kérünk. Péntek este van, anya fáradt, így házhoz rendeljük a kaját.

– Én nem kérek – szólok hátra a vállam fölött, majd tovább keresgélek a szekrényben a ruhák között. – Jamesszel és a szüleivel megyünk el vacsorázni. Ahogy már mondtam neked.

– Ja, persze – mondja anya. – El is felejtettem. Egyszer már tényleg meg kéne hívni a családjával együtt, mindig csak ők hívnak meg téged.

– Igen, hamarosan rajtunk lesz a sor – helyeselek, bár ezt egy percig sem gondolom komolyan. Csak a holttestemen keresztül engedem, hogy James elegáns szülei találkozzanak az én diszfunkcionális családommal.

Ivy felnéz az iPadjéről.

– James a barátod. Mielőtt elkezdte volna veled randizni, Juannel jártál. Juan előtt pedig Briannel. Randiztál még Nickkel, Lorennel és Bradennel, de azt mondtad, velük sose „jártál együtt”.

– Hűha! – Bár szórakoztat a dolog, kicsit kínosan érzem magam. Van, amit az ember szívesen elfelejtene: Brian és Loren ebbe a kategóriába tartozik. Örülök, hogy nem beszéltem Ivnak a másik kábé fél tucat srácról, akikkel a bulikon kavartam. – El se hiszem, hogy erre mind emlékszel. – Visszafordulok a szekrényemhez; na jó, elvileg

a szekrény Ivyval közös, de szinte csak az én ruháim vannak benne. Ivy csak nadrágot és pólót szeret hordani, és a holmiját fiókokban tartja.

– Nagyon sok barátod volt már – folytatja Ivy. – És neked is, anya. Együtt jártál Rickkel, Bill-lel, Jimmel és azzal a pasással, akinek a szüleinek volt egy hal- és kagylóéletterme.

– Bobby – mondja anya egy kicsit sóvárogva. – Bobbynak hívták.

– Huszonnégy évesen mentél férjhez először, és negyvenhárom évesen másodszor. Apa augusztusban negyvenhat éves lett volna, ha nem hal meg. Tizenhat éve voltatok házások, amikor meghalt, és ha nem halt volna meg, novemberben ünnepelnétek a huszonharmadik házassági évfordulókat.

– Igen, de mikor hozzámentem Ronhoz, előről kezdtem számolni az évfordulókat.

– A huszonötödik évfordulót ezüstlakodalomnak hívják – folytatja Ivy. – Ilyenkor ezüstből készült ajándékokat szokás adni. Két év múlva apával megülhettétek volna az ezüstlakodalmatokat, de most már valószínűleg nem ünnepepsz, mert apa meghalt.

– De abban az évben ünnepeljük Ronnal a harmadik évfordulónkat – mondja anya erőltetett mosollyal. Az ujjait idegesen morzsolgatja. Nem zavarja nagyon, ha szóba kerül apa halála, de biztos nehéz neki, hogy Ivy ilyen könnyedén emlegeti ezt. Vagy csak azért képzelem, hogy fáj neki, mert nekem fáj.

Beleőrülök, ha apára gondolok. Néha, amikor látom, hogy Ron pöffeszkedve járkal a házban; minden teret kitölt hatalmas, széles vállával, és úgy csókolja meg anyát, mint akinek joga van hozzá, kedvem lenne rákiáltani,

hogy anya nem az övé, hogy sose lesz az övé, hogy valaki máshoz tartozik.

Hiányzik az apám, annak ellenére, hogy sose beszélgettünk túl sokat. Nem volt az a fajta apa, aki leültet és megkérdezi, mi van velem. Sokat dolgozott, és amikor otthon volt, akkor legtöbbször a számítógép előtt ült. A tekintete – mint Ivyé – időnként csak átsiklott rajtam, anélkül hogy látott volna. Meg kellett érte dolgozni, hogy észrevegyen, de ha elég nagy zajt csaptam, vagy elég erősen rángattam az ingujját, egyszer csak pislogott egyet, és úgy nézett rám, mintha most tért volna vissza egy hosszú útról, és örülne, hogy viszontlátjuk egymást.

Nem emlékszem, hogy valaha is csúnyán beszélt vagy rosszul bánt volna bármelyikünkkel. Anyát mégis az örületbe kergette. Mindig elfelejtette, amit kért tőle, mire anya kiabált vele, ő meg bocsánatot kért. Aztán megint mindent elfelejtett.

Magas volt, és karcsú, a haja piszkosszőke, mint az enyém és Ivyé, csak ő már kopaszodott felül. Furcsán járt, a lábujjain, a felsőteste mindig előregörnyedt, így a feje és a válla előbb érkezett meg, mint a lába.

Olyan lassan evett, hogy mi mindig hamarabb végeztünk, mint ő, és anya a végén rászólt:

– Az ég szerelmére, Chris! Mi már reggelizni fogunk, mire te végzel a vacsorával. – Ilyenkor apa félretolta a tányérját, és azt mondta, jóllakott, bár ez nem volt igaz. Nem hiszem, hogy nagyon érdekelte az étel.

De talán összekeverem az utolsó időket – amikor már egyáltalán nem tudott enni – azzal, milyen volt azelőtt. Nehéz elválasztani egymástól a kettőt. Szeretném felidézni, milyen volt a betegsége előtt, de minden homályba vész.

Az utolsó hónapokban olyan fáradt volt, és mi is – belefáradtunk a rákba, a betegség jelenlétébe a házunkban. Azt akartam, hogy tűnjön el a betegség.

És el is tűnt, de magával vitte apát. Én nem így akartam.

Rendszerint nem fiatalon és vidáman látom magam előtt, hanem csontsoványan, legyőzötten, kimerülten, olyanak, amilyen élete utolsó hónapjaiban volt, ezért fáj, ha rágondolok.

De nem haragudhatok Ivyra, amiért gyakran felhozza a témát. Ivy így dolgoz fel mindent, összerakja az információmorzsákat, hogy lássa, mi lesz belőlük. Rendszert akar találni az adatokban, ki akarja találni, mi következik, hogy valami értelmet leljen a káoszban. De miféle értelmet lehet abban találni, hogy apánk fiatalon meghalt, anyánk pedig túl hamar újra férjhez ment?

– Júniusban leszek huszonegy éves – szólal meg újra Ivy. Legalább már leszállt a házassági évfordulók témájáról. – Ezért nem járhatok már jövőre iskolába. Munkát kell szereznem. A saját lakásomban fogok lakni, és magam fogok érte fizetni.

– Haladjunk kis lépésekben – mondja anya.

– Mikor betöltöm a huszonegyet – folytatja Ivy –, rendelhetek alkoholt egy bárban vagy egy étteremben. És boltban is vehetek italt.

– Ó, istenem! – sóhajtja anya.

– Haladjunk kis lépésekben – emlékeztetem.